

[Tom Bøhnke]

Den sidste pind har til gengæld voldt store problemer for Fremskridtspartiet, for dér er vi så nået frem til den økonomiske side af sagen – som vi læser ordet bistand. Vi foretrækker ordet støtte i stedet for ordet bistand, da ordet støtte i langt højere grad retter sig mod alle andre former for hjælp end lige netop økonomisk bistand. Økonomisk bistand er ikke altid lige hensigtsmæssig; vi har ofte set, at den kan have den stik modsatte virkning af den tilsigtede.

Fremskridtspartiet er villigt til at være med til at yde såvel moralsk som politisk støtte og anden form for støtte til oprindelige folk, men vi mener ikke, at der skal sættes yderligere penge af til formålet. Hvis der skal sættes penge af, og hvis det er flertallets ønske her i Folketinget, så er mit spørgsmål: Hvor vil man så finde pengene? Vil det være en del af den nuværende ulandsbistand, eller vil man opkræve yderligere skatter?

Fremskridtspartiet kan således ikke umiddelbart støtte den sidste pind, som den er formuleret, men vi håber, at man fra forslagsstillerens side er villig til at ændre dette ene lille ord, bistand, til ordet støtte.

Desuden havde vi gerne set en tilføjelse. Vi kunne godt have tænkt os, at der var en pind, der kunne lyde noget i retning af: » – at opfordre regeringen til at konstatere, at oprindelige folks situation er en konsekvens af visse staters grove krænkelse af menneskerettighederne.«

Endelig kunne vi godt tænke os en pind om, at Danmark ikke skal yde økonomisk bistand til de lande, der krænker menneskerettighederne. Det ville være noget, som de pågældende lande ville kunne forstå og forholde sig til, når penge-kassen bliver slået i og de ikke længere kan få den støtte, de hidtil har fået. Det ville have en virkning.

Peter Duetoft (CD):

Det, vi diskuterer i dag, er jo en vigtigere sag, end man kan se af det antal medlemmer, der er i salen eller for den sags skyld i presseløgen. Det er i virkeligheden en sag, der handler om fundamentale menneskerettigheder, hvilket også hr. Fischer tidligere var inde på. Det er krænkelse af de mest grundlæggende menneskelige forhold, enten af politiske grunde eller af økonomiske grunde. Derfor er det en debat, som Danmark bestemt bør gå i spidsen for.

Men det er jo også en vigtig debat, fordi det grundlæggende handler om menneskeheden kulturelle mangfoldighed. Hvis vi ser lidt højtideligt på det, er menneskets historie uden de oprindelige folks del af den egentlig afstumpet. Derfor er dette også et ønske om, at noget skal overleve, ikke som et museum og ikke som et forsøg på at lade noget overleve, der ikke kan, men som et forsøg på at fastholde dimensionen i vores menneskelige baggrund. Ofte er der jo tale om kulturer, der på et meget tidligt tidspunkt havde et højt civilisationsniveau, men som blev overhalet af udviklingen.

Jeg er altid lidt bange, når vi i Europa eller for den sags skyld i den del af verden, der er inspireret af Europa, stiller os op, som om det var os, der havde opfundet alt, os, der var de dygtigste, os, der var de første. Kommer man rundt i verden og kommer til en række af de områder, vi taler om, så oplever man jo, at der for mange, mange, mange år siden var civilisationer dér, der på det tidspunkt bestemt lå i spidsen.

Det er efter CD's opfattelse en vigtig del af bistandspolitikken at fastholde de kulturelle aspekter på lige fod med andre. De er, så vidt jeg husker, kun nævnt i en bisætning i de ti punkter, der bygger op til dansk bistandspolitik, og jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at netop de kulturelle sider måske bør oprioriteres i den kommende tid – ikke bare i forbindelse med de oprindelige folk, men bestemt også i forbindelse med den generelle bistandspolitik i Danmark.

Jeg vil godt rejse et enkelt problem, som jeg på en eller anden måde synes kommer i konflikt med det, vi står og diskuterer i dag:

Vi kører jo en bistandspolitik, som bygger på en fattigdomsorientering, og når vi så kigger på de lande, som efter vores opfattelse kommer under fattigdomsgrænsen, er det jo ofte ikke de lande, vi nu taler om i sammenhæng med de oprindelige folk, for de lande, der har oprindelige folk, ligger ofte på et økonomisk niveau, der er for højt til vores fattigdomsorientering, og så kommer det dér miks, at vi ikke via bistandsmidlerne og samarbejdsprocedurerne kan hjælpe de mennesker, vi taler om i dag.

I den forbindelse vil jeg godt spørge ministeren, om det ikke var på tide at overveje, om man kunne gøre fattigdomsorienteringen mere